

L'inalienable dret de triar

El creador belga Jan Fabre porta a Temporada Alta el solo de dansa i teatre 'Another Sleepy Dusty Delta Day'

Artemis Stavridi, la jove protagonista d'Another Sleepy Dusty Delta Day', del creador belga Jan Fabre. Foto: J.P. STOOP.

“Era el 3 de juny, un altre d'aquells dies al delta, polsegós i endormiscat [another sleepy dusty delta day]...”. Així comença l'Oda a Billy Joe, la cançó country que va popularitzar Bobbie Gentry, cantautora de Chickasaw County, Mississippi, el 1967. La lletra de la cançó explica la història de Billy Joe MacAllister, que posa fi a la seva vida llançant-se des d'un dels set ponts sobre el riu Tallahatchie. Una família resident a la zona, amb una filla adolescent, comenta el fet a l'hora de sopar i, de sobte, a la jove se li estronca la gana. La lletra de la cançó, sense ser explícita, permet establir una relació entre la noia i el suïcida, però les interpretacions poden ser múltiples. Sobre aquesta història, sobre el suïcidi i l'amor prohibit, és sobre el que Jan Fabre (Anvers, 1958) va bastir, el 2008, impulsat per la mort dels seus pares amb poc temps de diferència –la mare va haver de patir força–, la peça de dansa i teatre Another Sleepy Dusty Delta Day (ASDDD), que interpretava la croata Ivana Jozic. Per fer la gira internacional, però, Fabre l'ha hagut de revisar amb la ballarina i actriu Artemis Stavridi. Marina Kaptijn, estreta col·laboradora de Jan Fabre, va explicar ahir que a ASDDD, el fil conductor és una carta de comiat que Artemis llegeix: “El comiat és un tema important en l'espectacle, cabdal per a Jan Fabre, així com el dret d'acabar

amb la teva pròpia vida quan tu ho decideixes, i això no és fer apologia del suïcidi, és una afirmació, una sentència.” Segons Kaptijn i Stavridi, malgrat tractar aquesta qüestió, no es tracta d'una peça fosca o pessimista: “D'acord que el tema de la mort és obscur, però en aquesta peça també hi ha l'esperança, que és una altra de les constants. Parla de mort, però també de vida, de tot allò bo de viure, de l'amor.”

El text és una carta de comiat adreçada a l'estimada que Stavridi, que interpreta el mateix suïcida, llegeix. Les paraules que se sentiran avui i demà (21 h) al Teatre de Salt transporten la història al pont de Sant Benet, d'Avinyó, i reflecteixen els dubtes del suïcida, l'amor que sent per l'estimada, però també el terror davant la malaltia i la decadència, tot reconeixent que la mort és “una absurditat”, però també un alleujament, que afronta, però, amb temor, amb molta por. Kaptijn i Stavridi reconeixen que la implicació de Fabre en el text és total, de manera que

també s'hi parla de l'art i retreu la postura de la política respecte al suïcidi, la condemna moral d'una societat que considera hipòcrita o la vana glorificació d'un acte així. Kaptijn estableix tres nivells de lectura: el primer, la mateixa carta; el segon, les imatges que es van succeint, i el tercer és com el públic percep el patiment del creador de l'espectacle, de l'artista. “És més senzill del que sembla, perquè tot flueix. És com un quadre –explica Kaptijn–, com contemplar una pintura.” En aquest sentit, en un moment del text es fa referència a l'esplèndida pintura El triomf de la mort, del pintor flamenc Pieter Brueghel, un passatge en què s'explicita una certa morbositat en fer càbales sobre la manera d'expirar, així com també la dificultat de viure i sobreviure en el món actual, a través de la mentida o la ignorància, que són els únics mecanismes que poden fer suportable la vida.

Des dels sentiments Stavridis, que va veure la primera versió de l'espectacle en vídeo, explica que amb Fabre van treballar molt sobre improvisacions: “Ivana Jozic és diferent, tenim una estructura corporal diferent i personalitats diferents, de manera que no és possible copiar la manera de fer. Vam posar-nos-hi treballant força sobre la improvisació”. D'altra banda, la ballarina explica que en aquest espectacle ha hagut de “treballar molt amb el cos”, però no des d'un punt de vista tècnic, sinó que “el que movia el cos eren els sentiments”, de manera que reconeix que li ha estat impossible no qüestionar-se determinats aspectes –“Què vol dir vida? Mort? Amor?”–, i també que el més complicat de tot són els canvis sobtats d'estat: “Pots mostrar dolor, però com tallar-lo sobtadament per mostrar una altra cosa?”

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 05-11-2010 Pàgina 53

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/326437-linalienable-dret-de-triar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss